

MinhXuân 538

Seattle WA

KHI TÔI CHẾT

Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Đời phi công gãy cánh lúc nào hay?
Mãnh phi-bào tan nát gởi gió bay
Trong chốn núi rừng, trùng trùng, điệp điệp
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Lau dùm tôi giọt nước mắt Mẹ Cha
Cùng người Vợ yêu và đàn con dại
Đã mất rồi người thân nhất đời ta
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Nhắn dùm tôi từng bạn hữu thân quen
Đến với tôi, người bạn gãy cánh bằng
Cánh Gió Siêu Thanh, một thời ngang dọc
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Đốt thành tro rải cùng khắp phi trường
Từ góc hangar cho đến tận cuối đường
Phi đạo ngày nào đi...về tấp nập
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Đưa tôi về Đà Nẵng với Biên Hòa
Phi trường xưa, cùng bằng hữu thiết tha
Ôm ấp tình người, thân thương yêu dấu
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Cho xác thân tan rữa đất quê Cha
Hồn lang thang mọi ngỏ ngách quê nhà
Mây viễn xứ có bay về chốn cũ?

Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Để hồn tôi lơ lững trên trời cao
Nhìn những bờ tre, ruộng lúa, mương hào
Đời bay bổng tôi Phi Công đất nước...
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Xác thân nầy đem trả lại quê hương
Nấm mồ xanh như ụ đất ven đường
Tôi nằm đó rồi tan thành cát bụi...
Khi Tôi Chết xin đem về xứ Việt
Chôn tôi cùng giun dế với cỏ cây
Để hồn tôi hòa quyện với trời mây
Bay lơ lững khắp vùng trời nước Việt...

MinhXuân538, Seattle, WA

VẤN ĐÁP

Thưa Anh,
Ngày ấy hôm nay
Bi hùng còn đó, nỗi đau ngàn đời!!!

Em ơi,
Không phải ngàn đời
Mà là muôn kiếp từ thời hồng hoang
Sống là tranh đấu kinh hoàng
Khác nhau lý tưởng sẽ không hòa bình

Em ơi, Chinh chiến điêu linh
Nhưng ân tình vẫn bóng hình không phân
Chiến trường xa, có Em gần
Trong tim ngăn chứa ái ân còn đầy

Thưa Anh,
Ngày ấy hôm nay
Đã xa xa lắm...cánh bay xếp rồi...

Em ơi, Nhắc lại chút thôi
Bởi vì không thể quên lời thề xưa
Không Gian Tổ Quốc vẫn chờ...
Đầu sương trắng điểm vẫn mơ ngày về...

Thưa Anh, Chỉ là cơn mê
Xứ người nước lạ...nhớ quê ngàn trùng...
Mai ta về, có thật không???
Hay là ...vẫn chỉ bắc phong ngựa hồ???